तथा च। सकृदुक्तं न गृह्णाति स्वयं वा न करोति यः।
यस्य सम्पुटिका नास्ति कुतस्तस्य सुभाषितं ॥१७७॥

अथैकस्मिन्नहनि गोष्ठीसमये चित्राङ्गो नायातः। अथ ते त्रयो व्याकुलीभूताः परस्परं जल्पितुमारब्धाः। अहो किमद्य सुहृन्न समायातः। ५ किं सिंहादिभिः क्वापि व्यापादितः। उतहोस्विल्लुब्धकैः। अथवा दावानले प्रपतितः। गर्ताविषमे वा नवतृणालौल्यादिति। अथवा साधिदमुच्यते।

स्वगृहोद्यानगते ऽपि हि स्निग्धे पापं विशङ्क्यते स्नेहात्।
किमु दृष्टब्रह्मपायप्रतिभयकान्तारमध्यस्थे ॥१७८॥

१० अथ मन्थरको वायसमाह। भो लघुपतनक अहं हिरण्यश्च तावद्भावप्यशक्तौ तस्यान्वेषणं कर्तुं मन्दगतित्वात्। तद्भवारण्यं शोधय यदि कुत्रचित् तं जीवन्तं पश्यसीति। तदाकर्ण्य लघुपतनको नातिदूरं यावत् सरसो गच्छति। तावत् पल्वलतीरे चित्राङ्गः कूटपाशनियन्त्रितस्तिष्ठति। तं दृष्ट्वा शोकव्याकुलितमनास्तमवोचत्। भद्र किं १५ मिदं। चित्राङ्गो ऽपि वायसमवलोक्य विशेषेण दुःखितमना बभूव। अथवा युक्तमेतत्। उक्तं च यतः।

अपि मन्दत्वमापन्नो नष्टो वाभीष्टदर्शनात्।
प्रायेण प्राणिनां भूयो दुःखवेगो ऽधिको भवेत् ॥१७९॥

ततश्च बाष्पावसाने लघुपतनकमाह। भो मित्र सञ्जातो ऽयं तावन्मम मृत्युः। तदपि युक्तं सम्पन्नं यद्भवता सह मे दर्शनमभूत्। उक्तं च। २० प्राणत्यागे समुत्पन्ने यदा स्यान्मित्रदर्शनं।

तद्द्वाभ्यां सुखदं पश्चाज्जीवतो ऽपि मृतस्य च ॥१८०॥

तत् क्षन्तव्यं त्वया यत्किञ्चिन्मया प्रणयकुपितेन सुभाषितगोष्ठीष्वभिहितं। तथा च हिरण्यकमन्थरकौ मम वाक्याद्वाच्यौ। उक्तं च।

२५ अज्ञानाज्ज्ञानतो वापि दुरुक्तं यदुदाहृतं।